Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 11	1. Juni 1915	64. Aargang

Et Fredens Budskab.

Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale ved Konferencen den 4. April 1915.
(Efter „Bikuben".)

Jeg er i Sandhed meget taknemlig for, at jeg sammen med Eder er i Stand til at være tilstede ved Aabningen af denne Konference, og jeg haaber, at vi kunne have en velsignet Tid i disse tre Dage; at mange af os, om ikke Alle, kunne samles her Formiddag og Eftermiddag for at modtage eller give Undervisning, for at blive formanede og om nødvendigt irettesatte, saaledes som Herrens Aand maatte lede dem, der skulle tale til os.

Fremgangen i Kirken.

Jeg er meget lykkelig paa Grund af, at Herrens Værk har gjort saa stor Fremgang i disse Bjergenes Dale og i de forskjellige Missioner ude i Verden. Overalt ser det ud til, at Kirken, Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, vedblivende gaar fremad.

Jeg tror ikke, at Præstedommets forskjellige Organisationer nogensinde have været mere fuldkomne og udvist mere Nidkjærhed, end de gjøre nu, eller at Zions Stave have været bedre ledede og deres Affærer bedre bestyrede af dem, som præsidere over dem, end de ere i Dag. Jeg tror, at Kirkens Hovedorganisationer udføre deres Pligter fuldkomment saa godt nu som nogensinde tidligere i Kirkens Historie.

Hvorfor skulde dette ikke være Tilfældet? Vi vedblive ikke at lære uden at komme til Sandhedens Erkjendelse. Tvertimod, vi forøge vore Kundskaber og nærme os stedse mere og mere den fuldkomne Forstaaelse

af Sandheden og de Pligter og det Ansvar, der hviler paa de Medlemmer af Kirken, som ere kaldede til ansvarsfulde Stillinger i den, saa vel som paa alle Kirkens almindelige Medlemmer, hvis vi kunne bruge et saadant Udtryk om Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Hvem er der, som ikke gjør Fremgang under de nuværende Forhold i Kirken? Hvem er der iblandt os, som ikke lærer Noget hver eneste Dag? Hvem er der iblandt os, som ikke erhverver sig Erfaringer paa sin Vandring, dersom han opfylder sine Pligter som Medlem af Kirken og som Borger af Staten og af denne store Nation?

Efter min Opfattelse vilde det være en meget sørgelig Omstændighed, hvis Jesu Kristi Kirke kom til at staa stille blot et Øjeblik, hvis vi ophørte med at voxe, udvikles og gaa fremad i Kundskab og Intelligens, i trofast Udførelse af vore Pligter i alle Stillinger, hvori vi blive indsatte som et Folk og som Medlemmer af Kristi Kirke.

I Fred med Verden.

Det er mig en overordentlig stor Tilfredsstillelse at kunne sige Eder, mine Brødre og Søstre, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har Fred med sig selv og Fred med hele Verden. Vi have ingen krigerske Tilbøjeligheder. Vi ere blevne belærte om, og vi have erkjendt, at een af vore Pligter, ja een af de vigtigste af dem, er at uddrive fra vor Midte al Strid, Ufred og Uenighed.

Vi sende vore Ældster ud til Jordens Nationer, ikke for at kjæmpe med existerende religiøse Organisationer, ikke for at strides med dem eller skabe Uenighed og Forvirring blandt Jordens Indvaanere. Det Budskab, som vi forkynde til Menneskene paa Jorden, er et Budskab om Fred, et Budskab om Frelse og Forløsning fra Synd. Vore Ældster ere belærte om, at de ikke skulle krige med de religiøse Organisationer i Verden, naar de ere kaldede til at gaa ud for at prædike Kristi Evangelium, for at forkynde dem det Budskab, som er givet til Menneskenes Børn gjennem Profeten Joseph Smith i denne Uddeling, og hvorigjennem de kunne lære Sandheden at kjende, hvis de ville.

De ere sendte ud for at tilbyde Menneskenes Børn en Fredens Olivengren og for at gjøre dem bekjendte med, at Gud endnu en Gang har talt fra Himlen til sine Børn paa Jorden; at Gud paany i sin store Barmhjertighed har gjengivet sin enbaarne Søns Evangelium i dets Fylde til Verden; at Gud har aabenbaret sig og gjengivet guddommelig Myndighed til Menneskenes Børn til at handle i hans Navn, hvorved de blive i Stand til at udføre alle de Ordinancer, henhørende til Jesu Kristi Evangelium, som ere nødvendige for Menneskenes Børns Frelse; og deres Udførelse af disse Ordinancer maa nødvendigvis blive antaget

og anerkjendt af Herren, siden Han har givet dem Myndighed til at udføre dem i Hans Navn.

Vore Ældster ere sendte ud for at prædike Omvendelse fra Synd; at prædike Retfærdighedens Principer til Menneskenes Børn; at forkynde til Verden Kjærlighedens, Venskabets og Broderskabets Evangelium; at lære Mænd og Kvinder at gjøre det, som er ret i Herrens Øjne og overfor alle Mennesker; at undervise dem om, at Gud har oprettet sin Kirke paa Jorden, at Han selv er Grundlæggeren af den, og ikke Joseph Smith, ikke Brigham Young eller de tolv Apostler, som ere blevne kaldede i denne Uddeling. Æren for at have grundlagt den Kirke, som vi ere Medlemmer af, tilhører ikke disse Mænd. Gud er dens Ophav; Han er dens Grundlægger, og vore Ældster ere sendte ud for at bekjendtgjøre dette for Verden, idet vi overlade til Menneskene selv og deres egen Dømmekraft og Fornuft at bestemme, om de ville lytte til vort Vidnesbyrd, undersøge det og lære Sandheden at kjende for dem selv, eller de ville forkaste det og Intet have med det at gjøre.

Vi strides ikke med dem, hvis de forkaste vort Budskab; vi mundhugges ikke med dem, fordi de nægte at gjøre godt imod sig selv ved at annamme det Budskab, som vi give til dem til deres eget Gavn. Vi nøjes med at beklage dem; vor hele Sympathi er hos dem, som ikke ville modtage Sandheden og ikke ville vandre i Lyset, naar det skinner foran dem; vi fordømme dem ikke, bære intet Nag eller Had til dem; vi overlade det til Herren at dømme. Han er den eneste sande, retfærdige og absolut upartiske Dommer, og vi overlade til Ham at dømme. Det er ikke heller vort Formaal eller vor Opgave at forudsige Ulykker, Hjemsøgelser og Ødelæggelser over Menneskene, dersom de ikke ville annamme Sandheden.

Lad dem læse Herrens Ord, saaledes som de findes nedskrevne i det nye Testamente saa vel som i det gamle. Endvidere, lad dem læse Herrens Ord, som ere gjengivne til Jorden gjennem Joseph Smith formedelst Guds Gave og Kraft, og som indeholdes i Pagtens og Mormons Bog. Lad dem læse dem, og de ville der saa at vide, hvilke Følger der ere forbundne med at forkaste Herrens Ord, naar det forkyndes for dem, og naar de lukke deres Ører for Sandheden og deres Øjne for Lyset.

At forkynde Sandheden.

Vi behøve ikke at gjentage disse Ting og at prøve at indvirke paa Menneskenes Følelser og Dømmekraft ved at true dem eller ved at advare dem mod den Skjæbne, der vil blive deres Lod, som forkaste Guds Ord og ere ulydige og utaknemlige og ikke ville bøje sig for Sandheden. De ville hurtigt nok komme til Kundskab derom, selv om vi ikke sige et Ord til dem om det. Det er ikke vor Opgave at dvæle ved disse Ting. Det er vor Pligt at forkynde Evangeliet, udbrede

Sandheden, belære Menneskene om Guds Rige og Veje til Frelse og evigt Liv, om Omvendelse, Retfærdighed og Kjærlighed, om deres Handlemaade overfor hinanden, om den gyldne Regel: Gjør imod Andre, som Du ønsker, Andre skulle gjøre imod Dig, saaledes som Guds Søn lærte.

Den store Opgave og Pligt, som paahviler de Sidste-Dages Hellige, er at lære hver Mand og hver Kvinde for sig selv, hvilke deres personlige, individuelle Pligter som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke ere, og saa snart en Mand eller Kvinde lærer sine Pligter imod Gud og sine Medsøskende i Troen at kjende, da er Freden grundfæstet, da gjør Kjærligheden sig gjældende, og god Villie og Forstaaelse er tilvejebragt. Da er der ingen Bagtalelse, ingen Finden Fejl hos hinanden, ingen Nedrivning af Næstens Navn og Rygte; ingen Uenighed eller Trætte; thi i det Øjeblik en Sidste-Dages Hellig lærer sine Pligter at kjende, vil han vide, at det er hans Opgave at skabe Fred og at tilvejebringe gode Følelser, at være fyldt med Venlighedens Aand, være fuld af Kjærlighed, Barmhjertighed og Overbærenhed. Ingen Strid, Trætte eller Tvedragt, ingen Uenighed eller Splittelse kan opstaa blandt Medlemmer af Kirken, der forstaa deres Pligter som Sidste-Dages Hellige.

Undervis Børnene.

En anden stor og vigtig Pligt, der paahviler dette Folk, er at undervise deres Børn lige fra Vuggen og indtil den Dag, da de træde ud i Livet som Mænd og Kvinder. De skulle undervises om ethvert Princip, der hører til Jesu Kristi Evangelium, og Forældrene skulle forsøge paa, saa vidt det staar i deres Magt, at indpode i deres Børns Hjerter en inderlig Kjærlighed til Gud og til Sandheden, en Kjærlighed til Ærlighed og Retskaffenhed, til Hæderlighed og Dyd og til Alt, hvad der er ædelt, sandt og godt. Dette er en meget vigtig Opgave for enhver Mand og Kvinde, der staar som Hovedet for en Familie i Troens Husholdning.

Lær Eders Børn at elske Gud. Lær dem at elske Jesu Kristi Evangelium. Lær dem at elske deres Medmennesker og især deres Medsøskende i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, saa at de kunne holde fast ved deres Medlemsskab blandt Guds Folk. Lær dem at respektere Præstedømmet, ære og agte den Myndighed, som Gud ved Aabenbaring har givet til sin Kirke, for at den kunde blive ledet paa rette Maade. Herrens Hus er et Ordens Hus, og dette kunde det ikke være, hvis der ikke var Nogen, som havde Autoritet til at præsidere, til at lede og styre Kirkens Affærer. Huset kunde ikke være et Ordens Hus, dersom det ikke var fuldkommen organiseret, saaledes som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er organiseret. Tag Kirkens Organisation bort fra hvilkensomhelst Gren, stor eller lille; tag een af disse bort,

udelad den, overse den helt og holdent — og Guds Kirke er ikke længere fuldkommen. Dersom vi fortsatte eller vilde fortsætte paa denne Maade, vilde vi snart staa paa samme Trin som de forrige Dages Hellige. Vi vilde lade os lede af Vildfarelser og Overtro, maaske af Uvidenhed og Menneskers Kunstgreb, udelade lidt her og der, her en en Linie og der en Lærdom, indtil vi vilde blive ligesom den øvrige kristne Verden, opløste, forvirrede, uden Rettesnor og uden den Kundskab, som Herren har gjengivet til sine Børn i denne Uddeling.

Det er naturligvis en Selvfølge og i høj Grad nødvendigt, at de, som præsidere i Kirken, skulle lære deres Pligter grundigt at kjende. Der findes ikke een af dem, som indtage en eller anden bemyndiget Stilling i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der kan udføre sine Pligter saaledes, som han burde, medmindre han føler sig som en Fader eller Broder overfor dem, som han præsiderer over. De, der ere iklædte Myndighed, skulle ikke være Regenter; de skulle ikke være Befalingsmænd; de skulle ikke være egenmægtige. De Præsiderende skulle vinde Medlemmernes Hjerter, Tillid og Kjærlighed ved at udvise Venlighed og usfrømtet Kjærlighed, ved Mildhed og Sagtmodighed, ved at føre forstandige Beviser, ved at vise et godt Exempel, hævet over enhver Kritik. Paa denne Maade, ved deres Hjerters Mildhed, ved deres Kjærlighed til Folket, lede de dem fremad paa Retfærdighedens Bane og lære dem Frelsens Vej ved at sige til dem baade med Ord og Exempel: „Følg mig, saaledes som jeg følger Mesteren, Verdens Forløser."

Denne Pligt paahviler dem, som præsidere; den paahviler Medlemmerne af Kirkens Højraad, naar de ere sammenkaldte for at behandle forskjellige forelagte Sager, i hvilke Medlemmer af Kirken ere anklagede for Brud paa Kirkens Love. Det er deres Pligt at faa Sandheden frem, faa Kjendsgjerningerne op; de skulle da dømme i Overensstemmelse med de Oplysninger og de Beviser, der foreligge. Deres Bedømmelse af en Sag skal hele Tiden være paavirket af Barmhjertighedens og Kjærlighedens Aand; de skulle dømme med det Ønske i deres Hjerter at frelse og ikke at fordømme eller kaste ud. Det er vor Mission at frelse, ikke at ødelægge; at bygge op, ikke at rive ned; det er vor Mission i Verden at bringe Kjærlighedens og Sandhedens Aand samt Fred og gode Følelser til Menneskenes Børn overalt i Verden; at Krig maa ophøre; at Strid og Uenighed maa forsvinde, og at Fred maa herske hele Verden over.

Jeg takker Gud, min himmelske Fader, ligesom Enhver af Eder, der er tilstede her i Dag, saavel som alle Medlemmer af denne Kirke; jeg siger, vi takke Gud for, at vort Land har Fred i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er. Jeg er bedrøvet over, at der er enkelte indre Splittelser, indre Uenigheder, og at Stridens og Ufredens Aand i det Hele taget er tilstede i forskjellige Organisationer i vor Nation. Jeg er

bedrøvet over, at saadanne Ting finde Sted. Dersom de havde Jesu Kristi Evangelium, da vilde disse Stridigheder ikke finde Sted. De vilde ophøre med at give disse Uenighedens og Tvedragtens Følelser Næring. De vilde mødes med hinanden, raadføre sig med hinanden, drøfte deres Mellemværende med hinanden i Visdom og med roligt Overlæg, nedbedende den Almægtiges Velsignelse over deres Forhandlinger og Samraad, og da tage saadanne Bestemmelser, som vilde være til Folkets største Gavn. Derefter vilde de, Alle som En, tage fat paa Udførelsen af det, som nødvendigvis maa gjøres for at opbygge den Nation og det Land, hvori vi bo.

Jeg er glad for, at vi hidtil have undgaaet at blive indblandede i Krigen. Jeg haaber og beder, at vi aldrig skulle blive tvungne til at sende vore Sønner i Krig eller som en Nation blive Gjenstand for den Sorg, Angst og Fortvivlelse, som nu gjør sig gjældende i den gamle Verden. O Gud, hav Barmhjertighed med dine stakkels Børn i Europa og overalt i Verden, som ere paavirkede af de sørgelige Tilstande, der herske som Følge af Menneskers Stolthed, Havesyge og Herskelyst.

Mine Brødre og Søstre! Gud er med Eder, Herren er med dette Folk, og dersom vi ville være hans Børn, ligesom Han er vor Fader, i Ordets fulde Betydning, da vil jeg sige Eder, at Gud vil stille Elementernes Rasen for Eder; Han vil velsigne Eder med Velstand; Han vil velsigne Jorden og gjøre den frugtbar. De, som høste dens Afgrøde i deres Ansigts Sved, ville faa en rig Høst, dersom de blot ville tjene Gud i deres Hjerter og i deres daglige Liv. Jeg er lige saa sikker paa Sandheden af dette, som at jeg staar foran Eder i Dag.

Jeg tror ikke, at det egentlig vilde være til min Fordel, og muligvis heller ikke til Eders, mine Brødre og Søstre, at fortsætte mine Bemærkninger ret meget længere. Det er naturligvis ikke nødvendigt for mig at omtale mine egne Følelser og mit eget Velbefindende, men jeg er kun et Menneske og det i en saa udpræget Grad, at jeg ikke har været fritaget for Kjendetegnene paa den menneskelige Skrøbelighed i den senere Tid; men Herren har været barmhjertig imod mig; Han har velsignet mig paa saa mange Maader og skjænket mig sine Gaver og Velsignelser i saa rigt et Maal, at det vilde være synd igt af mig at beklage mig, selv under de mest smertefulde Gjenvordigheder og Tilskikkelser i Livet. Jeg elsker Sandheden. Jeg elsker Sandhed, hvorsomhelst jeg ser den og finder den. Jeg elsker Mænd og Kvinder, som ere ærlige og retskafne. Jeg vilde holde af et Menneske af hele mit Hjerte uden Hensyn til, hvem han var, dersom jeg vidste eller blot havde en Følelse af, at han var oprigtig overfor Gud. Hans religiøse Opfattelse er maaske forskjellig fra min saa vel som hans Syn paa mange andre Ting; men er han ærlig imod sine Medmennesker og oprigtig overfor sin Gud, da ærer jeg ham, og jeg elsker ham for hans Ærlighed.

Naar jeg tænker paa vore Mødre, vore Børns Mødre, og jeg erkjender, at de, under Evangeliets Indflydelse og Inspiration, leve et rent, retskaffent og oprigtigt Liv, tro imod deres Børn, tro imod deres Mænd, tro imod deres Overbevisning om Evangeliets Sandhed, o, min Gud, hvor min Sjæl da svulmer af Kjærlighed til dem! Hvor ædle og rene, hvor udvalgte og ønskværdige, hvor unudværlige ere de ikke i Udførelsen af Herrens Hensigter og Opfyldelsen af Hans Formaal!

Mine Brødre, kunne I undlade at behandle Eders Hustruer som Eders Børns Mødre? Kunne I undlade at behandle dem med Venlighed og Kjærlighed? Kunne I undlade at gjøre Livet saa behageligt og lykkeligt for dem som muligt, gjøre deres Byrder saa lette for dem som muligt, og gjøre Livet behageligt for dem og deres Børn i Udførelsen af deres daglige Pligter og Husholdningsaffærer? Hvorledes kunne I undlade at blive besjælede af en dyb Interesse for Alt, hvad der angaar Eders Hustruer og Eders Børn; hvorledes kunne I undgaa det? Dersom I besidde Guds Aand, kunne I ikke undlade det. Det er kun, naar Menneskene forlade den rette Vej og tabe Aanden, naar de forsømme deres Pligter, at de ville forsømme eller vanære et eneste Væsen, som er betroet til deres Varetægt. I kunne ikke undlade at ære Eders Hustruer og Eders Børn.

Mænd, som vedblivende ere beskjæftigede med deres Livsgjerning, Forretningsmænd, Mænd, hvis Tanker og Energi hele Tiden er optaget af deres Arbejde og Pligter, ville, hvis de have Herrens Aand med sig i Udførelsen af deres timelige Pligter, aldrig forsømme deres Børns Mødre eller deres Børn.

De ville ikke glemme at lære dem Evangeliets Principer og vise dem et godt Exempel.

Gjør aldrig noget selv, som tvinger Dig til at sige til din Søn: Gjør det ikke.

Lev saaledes, at Du kan sige til dine Børn, til dine Sønner: Min Søn, gjør saaledes som jeg. Følg mig!

Det er saaledes, enhver Fader skulde leve. Det er en Skam, en ynkelig nedværdigende Stilling at være i for et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvis han handler saaledes, at han, hvis han kunde, vilde gjøre Alt for at forhindre, at hans Børn handlede paa samme Maade. Hvilket ynkeligt Syn frembyder ikke den Mand, der forsømmer sine Pligter overfor dem, som elske ham, og som han burde elske højere end sit eget Liv; hvis han hengiver sig til sine Lysters og Lidenskabers Tilfredsstillelse og gjør det, som han ikke burde gjøre, og som han vilde forbyde sine Børn at gjøre.

Gjør Eders Pligt, mine Brødre, og Herren vil velsigne Eder derfor.

(Fortsættes.)

Et Blik paa den skandinaviske Mission.

I Tiden fra Onsdag den 31. Marts, da jeg tiltraadte Rejsen til Norge, og til Søndag den 16. Maj, da jeg atter kom tilbage til Kjøbenhavn, har jeg haft den Glæde at mødes med de fleste Hellige, som findes i denne Del af Herrens Vingaard. Saavel i Norge som i Danmark har jeg besøgt de fleste af Kirkens Grene og afholdt Møde overalt, hvor Tid og Lejlighed gaves. Samtidig har jeg overalt, hvor jeg er kommen frem, aflagt Besøg i en stor Del af de Helliges Hjem, hvor jeg blev modtaget med den største Inderlighed af Alle. Besøget har undertiden været af kort Varighed, men dog længe nok til at lade Søskende forstaa, at de ere mig alle lige kjære, og hvis Forholdene stillede sig anderledes, end de gjøre, vilde det have været mig inderligt kjært at gjøre Opholdet noget længere. Naar jeg derfor efter min Rundrejse i Missionen betragter Stillingen som et Hele ved at tage Forholdene, hvorunder vi nu virke, i Betragtning, kan jeg med Sandhed sige, at Alt staar godt til. Møderne ere i Almindelighed godt besøgte paa de fleste Steder. Med ganske faa Undtagelser udvise Søskende tilbørlig Agtelse og Hengivenhed for de lokale Brødre, som have Ledelsen i de forskjellige Grene, og i nogle Tilfælde ere Møderne bedre besøgte end tidligere. De Hellige ere i Reglen pligtopfyldende, og med stor Tro paa de lovede Forjættelser søge de at støtte den gode Sag. Uagtet der paa flere Steder hersker megen Arbejdsløshed, have Kirkens Medlemmer dog i de fleste Tilfælde haft Beskjæftigelse. Legemligt se de godt ud saavel i „Kjød som i Klæder", medens Tilfredshedens og Glædens Smil lyser i deres Aasyn. Hvad der særligt fængslede min Opmærksomhed, var Søndagsskolerne, som ere i en udmærket Forfatning i hele Missionen. Det var ligefrem himmelsk at overvære dem; thi en Aand og Indflydelse raadede, som rørte Hjerternes Strenge; og selv hos flere besøgende Venner saas Taarerne væde Kinden. De forskjellige andre Foreninger, saasom den kvindelige Hjælpeforening og Unge Mænds- og Kvinders Foreninger, virke alle med Liv og Interesse. Dog, hvad sidstnævnte Foreninger angaa, er der et Sted i Missionen, hvor Tilslutningen burde være meget bedre. Sangkorene som et Hele udføre et prisværdigt Arbejde og kunne betragtes som et af de væsentligste Drivhjul i Værket. I Aarhus og Aalborg Konferencer overværede jeg 9 Daabshandlinger og udførte en af disse selv, den 15. Maj, som er den store Mindedag, da Johannes den Døber beseglede det aaronske Præstedømme paa Joseph Smith og Oliver Cowdery, og som tillige er

vor højtagtede Præsident Anthon H. Lunds Fødselsdag. Disse Tankebetragtninger gjorde Handlingen saa meget mere højtidelig. Helbredelsens Gave, som er en af de Gaver, der er knyttet til Evangeliet, har vist sig i en stor Grad. I mange Tilfælde bleve vi anmodede om at salve de Syge med hellig Olie, og Gud hørte vore Bønner og helbredede dem, for hvilket vi give Ham al Ære. Som man kan tænke, er der ikke i det sidste halve Aar bleven tillagt Menigheden saa mange nye Medlemmer som tidligere, men dette tror jeg heller ikke forventes af Nogen, eftersom vi kun ere nogle enkelte Missionærer til at varetage den os anbetroede Gjerning. Vi have imidlertid været i Stand til at holde vor Stilling og have tillige vundet lidt Terræn overalt.

Hvad Kirkens Ejendomme angaar, ere de alle i god og forsvarlig Stand. I Bergen, Norge, have de Hellige nu et godt og hyggeligt Sted at samles, beliggende Vaskerelvsgaten Nr. 1, et af de smukkeste Strøg i hele Byen.

Med Blikket saaledes henvendt paa Tiden, som er gaaet, have vi Grund til at udbryde med David: „Kommer, lader os synge med Fryd for Herren; lader os raabe af Glæde for vor Frelsers Klippe! Lader os komme frem for hans Ansigt med Tak; lader os raabe af Glæde for ham med Salmer!... Thi han er vor Gud, og vi ere det Folk, han føder, og den Hjord, hans Haand leder."

Lader os stedse erindre, at vi ere her i en Skole for at erholde en Uddannelse, som skal berede os til at møde Gud. Der vil maaske møde os mange Prøver paa vor Vandring gjennem Livet, men hvis vi stedse stole paa Herren, vil han lette vore Byrder, og det Værk, vi frivilligt have paataget os at stride for, vil sejre; og Guds trofaste Hellige ville blive prydede med Sejrens skjønne Krone.

Med inderlig Hilsen til alle de Hellige i den skandinaviske Mission.

Eders Broder i Kristo
Hans J. Christiansen.

Uddrag af Tale af Missionspræsident Hans J. Christiansen,

holdt ved Foraarskonferencen i Kjøbenhavn Søndag Aften den 25. April 1915.

Jeg glæder mig ved at staa frem og bære mit Vidnesbyrd til Eder angaaende Evangeliets dyrebare Sandheder. Jeg føler mig nøje knyttet til de Hellige i Skandinavien ved Evangeliets Baand. Jeg er imidlertid glad ved, at mit Hjem er i „Efraims" Land, blandt Guds Folk i det fjærne Vest, hvor Herren i rig Grad tildeler sine Hellige Evangeliets saavel timelige som aandelige Velsignelser.

Ved at lytte til Korets smukke Sang ledes mine Tanker hen til det herlige Sangkor af mange Hundrede Sangere, som synger ved Forsam-

lingerne i det store Tabernakel i Salt Lake City, og som akkompagneres af ypperlig Musik fra det store berømte Orgel. Mangfoldige Fremmede, som have overværet vore Møder i Tabernaklet og lyttet til Sangkoret og Tonerne fra Orgelet, have udtalt sig angaaende det mægtige Indtryk, de derved have faaet af vort Folk og vor Gudsdyrkelse. En Herre, som paa Forretningsvegne opholdt sig i Utah og overværede et Konferencemøde, skriver til sit Hjemblad vedrørende Brigham Young og Tabernakelkoret: „Er det rimeligt at antage, at den store Folkeleder Brigham Young ved at kolonisere og opdyrke Utahs yndige Dale ved Folk fra forskjellige Lande kunde være en daarlig Mand? Kunne vi virkelig tro, at han, der som Hovedleder førte de første Mormoner hertil, kunde gjøre Begyndelsen til Oprettelsen af, hvad der i Dag er en af de største og stærkeste og mest fremadskridende kirkelige Organisationer i vort Land; kunne vi tro, at alt dette kunde gjøres for Guds alvidende Blikke af en Mand og dem, som fulgte ham, hvis de ikke havde været ledte ved Guds Magt? Kirken har afholdt Konference i denne Uge i det store Tabernakel her i Salt Lake City. Synet af den mægtige Forsamling, af Folk af een Tro, som var tilstede, skal jeg aldrig forglemme. Efter en Bøn af en af de gamle Patriarker sang Koret en herlig Sang: »True to the Truth«, forfattet af Korets Leder, og Musiken dertil skrevet af ham; og jeg ønsker at sige, at dette var første Gang i mit Liv, at Sang bragte Taarer i mine Øjne. Tonerne, som naaede mine Ører fra Sangerne, og Orgelet, der med sine Bitoner kan frembringe Musik, der lyder som Menneskestemmer, paavirkede mit Sind og mine Følelser, som om jeg havde Vinger og kunde flyve til Himmelen. Jeg har ikke nogetsteds overværet kirkelige Sammenkomster, hvor Prædikenerne vare mere indtryksfulde, eller hvor Talerne bleve hørte med større Opmærksomhed."

Naar vi sammenligne menneskelig Filosofi med Kristi gjengivne Evangeliums herlige Principer, saa ere selv de skjønneste Systemer dog kun som Kunstblomster ved Siden af Evangeliets levende og duftende Blomster; og derfor er det af højeste Vigtighed for Menneskene at annamme Evangeliet. Det er selve „Livet", der er det vigtigste af Alt, og vore Bestræbelser skulde derfor stedse gaa ud paa at komme i Besiddelse af det evige Livs herlige Naadegaver. Mange Mennesker tænke, at fordi de have været i Besiddelse af tilstrækkelig Troskraft til at modtage visse Velsignelser fra Herren, visse aandelige eller timelige Gaver, saa beviser dette, at de ere i Besiddelse af Evangeliet og ikke behøve at gjøre sig yderligere Anstrengelser; men en saadan Opfattelse er meget forkert; thi Kristi saliggjørende Evangelium omfatter alle Livets Forhold og berettiger de Lydige til at erholde Evangeliets mange forskjellige Naadegaver baade her og hisset. Det er derfor absolut nødvendigt for alle Mennesker at adlyde Evangeliets Principer, som de

blive forklarede for dem af Præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Jeg vil tillade mig at oplæse nogle Udtalelser af en oplyst kristen Kineser, som besøgte Tyskland for at uddanne sig videre og efter sin Hjemkomst gav sin Mening tilkjende angaaende Tyskland som kristen Stat. Hans Udtalelser udtrykte Sandheden med Hensyn til Kristendommen i Europas andre Kulturstater. Den kinesiske Herre holdt sin Tale i et Missionskapel. Han sagde blandt andet: „Venner, Tyskland er et herligt Land, et mægtigt Rige, en stolt Stat. Jeg beundrer Tyskland. Det Ønske brænder i mig: Maatte Kina erhverve Tysklands Kultur, saa vilde det blive endnu herligere, endnu mægtigere end Tyskland, saa vilde Kina blive den stærkeste Magt i Verden. Men Tyskland er ingen kristelig Stat. I have troet det indtil i Dag, fordi Missionærerne sagde det. Men dette er ikke Tilfældet. Tyskland har forlængst afrystet Kristendommen. Jeg var i de større Stæder i Tyskland. Jeg var i Berlin, denne Livets og Arbejdets By. Berlin er Tysklands Hjerte, og Tysklands Hjerte veed Intet om Kristendom. Du vil spørge: Har Du været i Kirkerne? Ja, jeg har været i Kirkerne. De vare tomme. Ikke en Gang om Søndagen gaa Tyskerne i Kirke. Naturligvis er der Nogle, der gaa. De ere angst for Døden, og de tænke, at den Angst vil gaa bort i Kirken. Men de betyde intet for Offentligheden; man ler bare ad dem. Præsterne stode paa Prædikestolene og beviste for de faa Tilhørere, at Bibelens Ord vare mente helt anderledes, end Fædrene havde opfattet dem. Missionærerne ville sige: Der gives endnu mange Kristne i Tyskland, som tro paa Kristus og holde fast ved Bibelens rette Lære. Jeg har ikke set disse Mennesker, og hvis de findes, hvorfor virke de saa ikke for deres Religion? Missionærerne revse Kineserne, fordi de ryge Opium og beruse sig i Risvin eller gaa tilgrunde i Spillelidenskab. Hvorfor blive de ikke hjemme og revse Drankerne i deres eget Land?" Den hjemvendte Kineser sagde sine Landsmænd mange drøje Sandheder med Hensyn til den almindelige Kristendom i Verden.

Vi Sidste-Dages Hellige have stor Grund til at takke og prise Herren, fordi han i sin Naade har delagtiggjort os i det gjengivne Evangeliums Gaver og Velsignelser. Vi vide, at vi have modtaget det sande Evangelium, idet den Helligaand oplyser vort Sind, saa vi vide med absolut Vished, at vi have annammet Sandheden.

Jeg beder Herren velsigne os Alle i Jesu Navn.

Tankesprog.

Stol aldrig paa en Løgner. Man kan ikke en Gang forlade sig paa, at det, han siger, virkelig er Løgn; thi han taler maaske undertiden dog Sandhed. „Bikuben".

Foraarskonferencen i Kjøbenhavn.

Lørdag Aften den 24. April blev der afholdt et almindeligt Præstedømmemøde, hvor besøgende Brødre fra Konferencens Grene vare tilstede. Missionspræsident Hans J. Christiansen opmuntrede Brødrene til fortsat nidkjær Virksomhed.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes Søndagsskolekonference. Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen", blev afsungen. Bøn af Ældste Niels F. Green. „Vær velkommen, Søndag Morgen", blev sungen.

Missionspræsidenten bød de Tilstedeværende velkommen. Han glædede sig over at se saa mange tilstede. Var glad ved at være vendt tilbage fra sin vel tilendebragte Missionsrejse i Norge. Skolens Forstander, Ældste Jens P. Hansen, gav Beretning om Søndagsskolens Virksomhed i det forløbne Halvaar siden sidst afholdte Konference. Det var ham en Glæde at virke i Skolen, og det var hans kjæreste Ønske at fortsætte sin Virksomhed og gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for Børnenes Undervisning i Evangeliets Principer. Ældste James A. Hansen afgav Rapport over Søndagsskoleklasserne i Søborg, en for de Ældre og en for Børnene. Klasserne havde studeret deres Lektier med Iver og Lyst. Søndagsskolen der var en Afdeling af Kjøbenhavns Søndagsskole. Ældste Orla Nielsen afgav Rapport over Søndagsskolen i Helsingør. Den lille Søndagsskoles Stilling var ret god.

Søndagsskolens specielle Konferenceprogram bestod af: Korsang af Lærere og Lærerinder. Fremsigelse i Kor af de ti Bud. Individuelle Sang-, Musik- og Recitationsnumre; Afgivelsen af Klasselektier, ogsaa af Afdelingen fra Søborg, som var tilstede. Alle Numrene bleve særdeles vel udførte. Forstanderen takkede Søndagsskolens Medlemmer for udvist Flid og opmuntrede tilstedeværende Forældre, der ikke vare Medlemmer af Kirken, til at sende deres Børn til Skolen.

Missionspræsidenten foreslog nu Medlemmerne af Søndagsskolens Bestyrelse samt øvrige Lærere og Lærerinder til Opholdelse. Forslagene bleve enstemmigt vedtagne. Han udtalte, at han følte, at Guds Aand havde været tilstede i rig Grad, og han var meget taknemlig til Herren for den gode Søndagsskole. „Hav Tak for Profeten", blev afsungen, og Genealog Jens Jensen sluttede Søndagsskolens Konferencemøde med Bøn.

Konferencemødet Kl. 2 aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Fra Himlens høje Hvælv" og Bøn af Ældste James A. Hansen. Efter en Sang af Koret bød Missionspræsidenten de Forsamlede velkommen. Ældste Carl C. Nielsen fra Flakkebjerg afgav Rapport over Sydvest-Sjællands Gren. Broder Orla Nielsen over Nordøst-Sjællands. Der var kun faa Søskende i disse Grene, men de vare

næsten alle nidkjære og pligtopfyldende og skuede med Tro og Haab fremad mod Zions herlige Fremtidsdag. Ældste John Larsen fra Bornholm, et mangeaarigt Medlem af Kirken, bar et kraftigt Vidnesbyrd til de Forsamlede om, at det Evangelium, vi havde annammet, var Guds Søns sande Evangelium. Ældste James A. Hansen udtalte sig angaaende sin Missionsvirksomhed som Missionær og specielt angaaende sin Gjerning som Missionssekretær. Ældste Hyrum W. Jepsen udtalte sig kortfattet angaaende sin Missionsvirksomhed. Han havde i Forbindelse med sin øvrige Gjerning i den senere Tid været Instruktør for Sangkoret. Han ønskede at gaa frem og opfylde sine Pligter. Genealog Jens Jensen formanede Kirkens Medlemmer til at bestræbe sig for at komme i Besiddelse af alle genealogiske Oplysninger, som det var muligt for dem at erholde. Ældste Niels F. Green sluttede med Taksigelse.

Konferencemødet Kl. 7 Aften aabnedes med Afsyngelsen af Sangen: „Foraaret atter med duftende Vinde". Bøn af Ældste Niels F. Green. „Evige Fader, vi ydmygt Dig beder", blev afsungen. Missionspræsidenten gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter han anmodede Ældste Peder M. Lundgreen, som var paa Besøg fra Jylland, om at tale til de Tilstedeværende. (Uddrag af Talen vil senere blive gjengivet i „Sk. Stj.") Koret sang en indtryksfuld Sang, hvorefter Ældste F. F. Samuelsen talte til de Forsamlede. (Uddrag af Talen fandtes i forrige Nummer af „Sk. Stj.") Efter Afsyngelsen af en Sang holdt Missionspræsident Hans J. Christiansen en belærende og opmuntrende Tale. (Et Uddrag af Talen findes i dette Nummer.) „Er Gud for mig", blev sungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Jens P. Hansen. Efter Mødets Slutning sang Koret et Par smukke Extranumre.

Konference- og Grensmødet Mandag Aften Kl. 8 aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Hør i din Enbaarnes Navn" og Bøn af Ældste Carl C. Nielsen. Koret sang: „Nu forsamles vi". Missionspræsident Christiansen sagde, at Mødet ogsaa vilde blive et Nadvermøde, og naar vi værdige nøde Brødet og Vandet, som symboliserede Kristi Legeme og Blod, vilde Guds Aand trøste vore Hjerter. Brødrene Jens P. Hansen og Karl Danneborg administrerede Nadveren. „O, min Fader, Du, som troner", blev sungen. Missionspræsidenten sagde, at det var en Orden i Kirken, at Kirkens Generalautoriteter bleve foreslaaede til Opholdelse ved Kirkens forskjellige Konferencer, som de vare foreslaaede og sanktionerede ved Generalkonferencen i Salt Lake City. I Henhold hertil bleve Kirkens Præsidentskab og Autoriteter foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Forslagene bleve enstemmigt vedtagne. Dernæst, at Missionspræsidenten over den europæiske Mission, Hyrum M. Smith, blev opholdt i sit Embede; at Hans J. Christiansen blev opholdt som Præsident over den skandinaviske Mission;

at Niels F. Green blev opholdt som Oversætter og Redaktør af „Skandinaviens Stjerne"; at James A. Hansen blev opholdt som Missionssekretær. Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Det blev dernæst foreslaaet, at Missionspræsident Christiansen blev opholdt som Konferencens Præsident; at Hyrum W. Jepsen blev opholdt som Sekretær for Kjøbenhavns Konference; at Ældste Carl C. Nielsen blev opholdt som Forstander over Sydvest-Sjællands Gren med Jakob Jensen som hans Medhjælper; at Orla Nielsen blev opholdt som Forstander over Nordøst-Sjællands Gren; at Carl Andersen blev opholdt som Forstander over Bornholms Gren med Ældste Carl Lund som hans Medhjælper. Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Derefter bleve Bestyrelses-Medlemmerne henholdsvis i Den kvindelige Hjælpeforening, de unge Mænds og de unge Kvinders Foreninger og Sangkoret samt Dørvogteren foreslaaede til Opholdelse i vor Tro og vore Bønner. Alle Forslag bleve vedtagne.

Præsident Christiansen oplæste Konferencens Halvaarsregnskab. I Forbindelse hermed sagde han, at Herren vilde belønne dem, som betalte deres Tiende og Ofringer. Regnskabet blev enstemmigt godkjendt.

I det forløbne Halvaar vare 14 ordinerede til Præstedømmet og 2 Børn velsignede. Konferencen talte 759 Sjæle, og 126 af dette Antal vare Børn. Han bad Herren lægge sin Velsignelse til de Anstrengelser, som bleve gjorte af de præsiderende Brødre og Søstre i Konferencens forskellige Organisationer.

Ældste Niels F. Green talte til de forsamlede Søskende. Han sagde, at han elskede alle Sidste-Dages Hellige, og bevidnede, at Evangeliet, vi have annammet, er Kristi sande og frelsende Evangelium, som er gjengivet til Jorden.

Ældste Peter M. Lundgreen, Konferencepræsident over Aarhus og Aalborg Konferencer, bar sit Vidnesbyrd om, at Evangeliet aldrig mere skulde blive borttaget fra Jorden. Herren havde tilgivet os vore Synder, og nu maatte vi bestræbe os for at tjene ham og virke med Kraft for Evangeliets Udbredelse paa Jorden. Den sikreste Vej for Søskende at følge for at komme til Zions Land var at betale deres Tiende; thi da vilde Herren aabne en Udvej for dem. Han omtalte Velsignelserne, som fulgte med Tempelarbejdet.

Præsident Hans J. Christiansen mindede Søskende om, at Redaktionen af „Skandinaviens Stjerne" bestræbte sig for at gjøre dette kirkelige Tidsskrift saa indholdsrigt, belærende og interessant som muligt. Han haabede ikke, at nogen af Kirkens Medlemmer havde lidt Nød i den forløbne Vinter. Vi kunde være taknemmelige til Herren for, at vi ikke vare direkte berørte af Krigen, som raasede. Ved at beskue den nyopvaagnede Natur blev der indgydt nyt Haab i vort Bryst, og vi se hen med Glæde til den kommende Tusindaars-Sommer. De Sidste-Da-

ges Hellige vare paa den aandelige Slagmark. Vi havde stor Grund til at glæde os ved Sandheden og Evangeliets Forjættelser, som vi have modtaget, og det skulde stedse være vor Opgave at være Fredsstiftere. Vi skulde elske Gud over alle Ting og bede med og for hverandre. Vi skulde stedse erindre det fælles Valgsprog: „Frisk Mod, Søskende; fremad til Sejr! I Enighed er Styrke". Ere vi individuelt i Besiddelse af Kjærlighedens Aand, blive vi stærke. Han bad Herren velsigne os alle, saa at vi maatte blive rige i ham.

Broder Julius Tronier blev under Haandspaalæggelse beskikket som anden Raadgiver til Søndagsskolens Forstander. Salmen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte," blev derefter afsungen, hvorefter Konferencen blev sluttet med Taksigelse af Ældste James A. Hansen.

Den nye Grundlov.

—

Den nye Grundlov giver lige Valgret; den udvider, som tidligere meddelt, Valgretten til Kvinder og Tyende og giver Valgret til Folkethinget fra 25-Aars Alderen. I Løbet af nogle Aar vil Landsthinget repræsentere alle Stemmeberettigede over 35 Aar, en Alder, hvor Mænd og Kvinder burde have tilstrækkelig Livserfaring til at vide, hvilken Politik der bedst vil tjene deres Interesser. De 12 kongevalgte Landsthingsmænd afløses af 18, som vælges af det afgaaende Thing. Kjøbstæder og Landdistrikter faa lige Valgret til Landsthinget, der kan opløses, hvis Thinget modsætter sig en Lov, som Folkethinget har vedtaget to Gange, nemlig før og efter et almindeligt Folkethingsvalg. Ikke alene Valgretten, men Valgbarheden udvides til Kvinder og Tjenestefolk for saa vel Landsthing som Folkething. — Den nye Grundlov, som Regjeringen og Folkets Repræsentanter ere blevne enige om, vil upaatvivlelig blive ophøjet til Lov ved kongelig Underskrift førstkommende 5. Juni, Danmarks Grundlovsdag.

Hvorvel Danmarks Konge beklageligt nok ikke er givet Religionsfrihed ved den nye Grundlovs Bestemmelser, og der ikke opnaaedes Enighed om visse andre Grundlovsreformer, saa er den nye Grundlov i Sammenligning med den gamle dog et meget stort Skridt fremad, og de manglende Reformer kunne komme ad Aare. Som naturligt er, jubler det frisindede danske Folk over det ved gjensidig Imødekommelse saa hurtigt opnaaede Resultat paa Grundlovsændringens Omraade, efter at mange tidligere Forsøg paa Grundlovsreform vare strandede.

Det maa blandt andet haabes, at Kvindernes Valgberettigelse og Valgbarhed til Thingene maa have den Virkning, at det bliver muligt, at paatrængende Reformer af en moralsk Natur kunne blive gjennem-

førte i Danmarks Rige; og det kjendes fra flere af De forenede Stater, hvad Kvinde-Stemmeret, f. Ex. i Totalafholds-Spørgsmaalet, kan udvirke.

Danmark har i Grundlovsspørgsmaalet og med Hensyn til økonomiske Spørgsmaal i den senere Tid sat andre af de europæiske Lande et lysende Exempel til Efterlignelse.

Som bekjendt bleve Kristi gjengivne Evangeliums Principer først forkyndte i Danmark Aaret efter Juni-Grundlovens Vedtagelse i 1849. Som Kirkesamfund have vi som en Regel været forundte at dyrke Gud og leve vort religiøse Liv i Overensstemmelse med vor Samvittigheds Bydende; og den nye Grundlov varsler vel med Hensyn til, at Kirkens lovlydige Medlemmer i Fremtiden fuldt ville blive beskyttede i deres religiøse Rettigheder; og Kirkens danske Medlemmer sætte en speciel Ære i at være talte blandt Landets bedste Borgere. Niels F. Green.

Afløsning og Beskikkelser.

Ældste Nephi L. Williams, som sidst har præsideret over Kristiania Konference, er løst med Ære for udført Missionsvirksomhed og afrejste over Bergen til New-York med norsk Passager-Dampskib for derfra at begive sig til sit Hjem i Zions Dale.

Ældste James F. Petersen, som har præsideret over Bergens Konference, er beskikket til at præsidere over Kristiania Konference, og Ældste Adolp M. Nielsen er beskikket til at præsidere over Bergens Konference.

Dødsfald.

Ældste Ernest M. Erntsen, født i Aarhus den 23. Januar 1876, der virkede som Missionær i Nordstaternes Missionsdistrikt, døde i Racine, Wisconsin, den 9. April 1915. Br. Erntsen blev beskikket til at udføre Missionsarbejde i Skandinavien den 8. Marts 1914, og virkede i Danmark i Aarhus Konference, til Flertallet af Missionærerne herstedes bleve løste i Oktober paa Grund af Krigen. Han døde af Lungebetændelse. Liget blev hjemsendt til Loa, Wayne Stav, hvor Begravelsen foregik. Han var en nidkjær Missionær, hvis Virksomhed var meget skattet. Han var 39 Aar og efterlader sig Hustru og 3 Børn.

Indhold:

Et Fredens Budskab..... 161
Redaktionelt:
Et Blik paa den skandinaviske Mission..... 168
Uddrag af Tale af Missionspræsident Hans J. Christiansen..... 169
Tankesprog 171
Foraarskonferencen i Kjøbenhavn. 172
Den nye Grundlov 175
Afløsning og Beskikkelser..... 176
Dødsfald..... 176

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn A.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)